

32004L0083

30.9.2004

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

L 304/12

ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА**от 29 април 2004 година****относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 63, точка 1, буква в), точка 2, буква а) и точка 3, буква а) от него,

като взе предвид предложението на Комисията ⁽¹⁾,

като взе предвид становището на Европейския парламент ⁽²⁾,

като взе предвид становището на Европейския икономически и социален комитет ⁽³⁾,

като взе предвид становището на Комитета на регионите ⁽⁴⁾,

като има предвид, че:

- (1) Една обща политика в областта на убежището, която включва обща европейска система за убежище, представлява съставен елемент на целта на Европейския съюз за постепенното създаване на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, открито за онези, които, подтикнати от обстоятелствата, търсят по законен начин закрила в Общността.
- (2) На специалната среща на Европейския съвет в Тампере от 15 и 16 октомври 1999 г. беше постигната договореност да се създаде Обща европейска система на убежище, основана на цялостното и пълно прилагане на Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. („Женевска конвенция“) за статута на бежанците, допълнена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г. („Протокола“), и по този начин да се гарантира, че никое лице няма да бъде върнато на територията, на която то би било изложено на опасност от преследване, тоест да се утвърди принципът за забрана на връщането (*non-refoulement*).
- (3) Женевската конвенция и Протоколът към нея представляват крайъгълен камък на международноправния режим за закрила на бежанците.
- (4) Заклученията от Европейския съвет от Тампере предвиждат, че Общата европейска система за убежище трябва да включва в краткосрочна перспектива сближаване на нормите относно признаването на бежанците и съдържанието на статута на бежанец.

- (5) Заклученията на Европейския съвет от Тампере уточняват също така, че нормите относно статута на бежанец би трябвало да бъдат допълнени и с мерки за субсидиарни форми на закрила, които да предлагат сходен статут на всяко лице, което се нуждае от такава закрила.
- (6) Основната цел на настоящата директива е, от една страна, да гарантира прилагането от всички държави-членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, и от друга страна, да гарантират минимално равнище на предимства за тези лица във всички държави-членки.
- (7) Сближаването на нормите относно признаването и съдържанието на статута на бежанец и на субсидиарната закрила би трябвало да допринесе за ограничаване на вторичното придвижване на търсещите убежище между държавите-членки в случаите, в които това придвижване се дължи единствено на съществуващи различия в правните норми на държавите-членки.
- (8) Самият характер на минималните стандарти предполага, че държавите-членки трябва да могат да предвидят или да поддържат по-благоприятни условия за гражданите на трети страни или за лицата без гражданство, които търсят международна закрила от държава-членка, когато подобна молба се разглежда като внесена на основание, че съответното лице има качеството на бежанец по смисъла на член 1 А от Женевската конвенция или е лице, което по други причини се нуждае от международна защита.
- (9) Гражданите на трети страни или лицата без гражданство, на които е разрешено да пребивават на територията на държавите-членки на основания, различни от необходимостта от международна закрила, а по собствена преценка от съчувствие или по хуманитарни съображения, не попадат в приложното поле на настоящата директива.
- (10) Настоящата директива зачита основните права, както и признатите принципи, по-конкретно в Хартата на основните права на Европейския съюз. По-специално настоящата директива има за цел да гарантира пълното зачитане на човешкото достойнство и правото на убежище на търсещите убежище и на придружаващите ги членове на тяхното семейство.
- (11) По отношение на отношението на лицата, които попадат в приложното поле на настоящата директива, държавите-членки са обвързани от задължения по международноправните актове, по които са страни и които забраняват дискриминацията.

⁽¹⁾ ОВ С 51 Е, 26.2.2002 г., стр. 325.

⁽²⁾ ОВ С 300 Е, 11.12.2003 г., стр. 25.

⁽³⁾ ОВ С 221, 17.9.2002 г., стр. 43.

⁽⁴⁾ ОВ С 278, 14.11.2002 г., стр. 44.

- (12) „Върховният интерес на детето“ следва да бъде първостепенно съображение на държавите-членки при прилагането на настоящата директива.
- (13) Настоящата директива не накърнява Протокола за предоставяне на убежище на гражданите на държавите-членки на Европейския съюз, приложен към Договора за създаване на Европейската общност.
- (14) Призоваването на статута на бежанец е декларативен акт.
- (15) Консултациите с Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации могат да предоставят полезни указания на държавите-членки, когато от тях се иска да се произнесат по евентуалното предоставяне на статут на бежанец по силата на член 1 от Женевската конвенция.
- (16) Уместно е да бъдат определени минимални стандарти относно определянето и съдържанието на статута на бежанец, с оглед на подпомагането на компетентните национални органи на държавите-членки в прилагането на Женевската конвенция.
- (17) Необходимо е да се приемат общи критерии за признаване на статут на бежанец на търсещите убежище по смисъла на член 1 от Женевската конвенция.
- (18) По-конкретно е необходимо да се приеме обща определение на следните понятия: необходимост от закрила, възникваща на място (*sur place*); източници на посегателства и на закрила; вътрешна закрила; и преследване, включително и на причините за преследване.
- (19) Закрила може да бъде предоставяна не само от държавата, но и от партии или организации, включително и от международни организации, които отговарят на условията, посочени в настоящата директива, които контролират даден район или значителната част от територията на държавата.
- (20) При разглеждането на молбите за международна закрила, представени от непълнолетни, е необходимо държавите-членки да вземат под внимание специфичните форми на преследване на децата.
- (21) Необходимо е също така да се приеме ново общо определение на основанието за преследване „принадлежност към определена социална група“.
- (22) Деянията, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации, са посочени в Преамбюла и в членове 1 и 2 от Хартата на Организацията на обединените нации и между другото са включени в резолюциите на Организацията на обединените нации относно „мерките за борба с международния тероризъм“, съгласно които „терористичните актове, методи и практики, както и умишленото финансиране и планиране на актове на тероризъм и подстрекателството към такива актове противоречат на целите и принципите на Организацията на обединените нации“.
- (23) Така както е посочено в чл. 14, понятието „статут“ може да означава и статут на бежанец.
- (24) Уместно е да се приемат също така минимални стандарти относно определянето и съдържанието на статута на субсидиарна закрила. Субсидиарната закрила би трябвало да допълни закрилата на бежанците, уредена от Женевската конвенция.
- (25) Необходимо е да се определят критериите, на които трябва да отговарят търсещите международна закрила, за да могат да кандидатстват за субсидиарна закрила. Тези критерии би трябвало да бъдат определени на основата на международните запължения, произтичащи от актовете за правата на човека и вече съществуващите практики в държавите-членки.
- (26) Опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства.
- (27) Като общо правило членовете на семействата, поради самия факт на връзката си с бежанеца, рискуват да бъдат изложени на актове на преследване, които могат да представляват основание за предоставяне на статут на бежанец.
- (28) Понятието национална сигурност и обществен ред обхваща също така случаите, в които гражданин на трета страна принадлежи към сдружение, поддържащо международния тероризъм, или подкрепя такова сдружение.
- (29) Като се има пред вид, че предимствата, предоставяни на членовете на семействата на получилия статут на субсидиарна закрила, не трябва непременно да бъдат равностойни на предимствата, предоставени на получилия такъв статут, който отговаря на изискуемите условия, те трябва да бъдат справедливи по отношение на предимствата, с които се ползват получилия статут на субсидиарна закрила.
- (30) В рамките, определени от техните международни задължения, държавите-членки могат да приемат такива разпоредби, съгласно които предоставянето на предимства по отношение на достъпа до работа, до социално осигуряване, до здравеопазване и до средства за интегриране е подчинено на предварителното издаване на разрешение за пребиваване.
- (31) Настоящата директива не се прилага по отношение на финансовите средства, предоставяни от държавите-членки за развитието на образованието и обучението.
- (32) Следва да се вземат под внимание и практическите трудности, които срещат получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила при легализирането на своите чуждестранни дипломи, удостоверения или други документи за официална квалификация.
- (33) По-конкретно, с цел да се избегнат социалните трудности, е уместно на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да бъде предоставяна, без дискриминация, в рамките на социалното подпомагане, адекватна социална помощ и средства за издръжка.

- (34) Начините и подробностите по предоставянето на основни услуги в областта на социалното подпомагане и здравеопазването следва да бъдат определени във вътрешното законодателство. Възможността услугите, предоставяни на получилите статут на субсидиарна закрила, да се ограничават до основните услуги, трябва да се разбира в смисъл, че това понятие включва най-малко минимален гарантиран доход за заинтересованото лице, помощ в случай на заболяване или бременност и семейни надбавки, доколкото тези услуги се предоставят от съответната държава-членка на собствените ѝ граждани съгласно нейното законодателство.
- (35) На получилите статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила следва да бъде гарантиран достъп до здравеопазване, който включва здравни услуги както по отношение на физическото, така и на психическото здраве.
- (36) Уместно е редовно да се прави оценка на прилагането на настоящата директива, като се взема под внимание по-конкретно развитието на международните задължения на държавите-членки по отношение на забраната за връщането (*non-refoulement*), на развитието на пазарите на труда в държавите-членки, както и на разработването на общите основни принципи в областта на интегрирането.
- (37) Като се има предвид, че целите на настоящата директива, и по-конкретно установяването на минимални стандарти относно предоставянето от държавите-членки на международна закрила на граждани на трети страни и на лица без гражданство и относно съдържанието на предоставената закрила, не могат да бъдат осъществени в достатъчна степен от държавите-членки и следователно могат, поради мащабите и последиците от настоящата директива, да бъдат реализирани по-добре на общностно равнище, Общността може да приеме мерки съгласно принципа на субсидиарността, уреден в член 5 от Договора. В съответствие с принципа на пропорционалността, така както той е прогласен в този член, настоящата директива не излиза от рамките на необходимото за постигането на тези цели.
- (38) В съответствие с член 3 от Протокола за позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за създаване на Европейската общност, Обединеното кралство уведоми с писмо от 28 януари 2002 г. за желанието си да участва в приемането и прилагането на настоящата директива.
- (39) В съответствие с член 3 от Протокола за позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за създаване на Европейската общност, Ирландия уведоми с писмо от 13 февруари 2002 г. за желанието си да участва в приемането и прилагането на настоящата директива.
- (40) Съгласно членове 1 и 2 от Протокола за позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за създаване на Европейската общност, Дания не участва в приемането на настоящата директива, не е обвързана от нея и не я прилага.

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА 1

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Предмет и приложно поле

Предмет на настоящата директива е установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила.

Член 2

Определения

За целите на настоящата директива:

- а) „международна закрила“ е статутът на бежанец и статутът на субсидиарна закрила, така както те са определени в букви г) и е);
- б) „Женевска конвенция“ е Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г.;
- в) „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, или всяко лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън страната на обичайното си местожителство, не може или поради своите опасения не желае да се завърне в нея и което не попада в приложното поле на член 12;
- г) „статут на бежанец“ е признаването от държава-членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство;
- д) „лице, което може да търси субсидиарна закрила“ е всеки гражданин на трета страна или всяко лице без гражданство, което не отговаря на условията за бежанец, но за което има сериозни и потвърдени основания да се смята, че ако бъде изпратено обратно в страната си на произход, или в случай на лице без гражданство — в страната на обичайното си пребиваване, би било изложено на реална опасност от тежки посегателства, така както те са определени в член 15, като по отношение на това лице не се прилага член 17, алинеи 1 и 2, или като се взема под внимание опасността, това лице не може или не желае да получи закрилата на тази страна;

- е) „статут на субсидиарна закрила“ е признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или на лице без гражданство за лице, което може да получи субсидиарна закрила;
- ж) „молба за международна закрила“ е искането за закрила, представено пред държава-членка от гражданин на трета страна или от лице без гражданство, което може да бъде разбрано като искане, насочено към получаване на статут на бежанец или на статут на субсидиарна закрила, като молителят не иска изрично друг тип закрила, извън приложното поле на настоящата директива, който може да бъде предмет на отделна молба;
- з) „членове на семейството“, доколкото семейството вече е било създадено в страната на произход, са долуизброените членове на семейството на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, които се намират в същата държава-членка във връзка с молбата за международна закрила:
- съпругата/съпругът на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила или неговият несемеен партньор, с когото поддържа трайна връзка, ако законодателството или действащата практика в съответната държава-членка приравняват положението на несемейните двойки към положението на семейните двойки, в рамките на своето право относно чужденците;
 - децата на двойката, посочена в първото тире, или на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, при условие че те не са семейни или са на негова издръжка, без да се взема под внимание фактът дали те са родени в брака, родени извън брака или осиновени съгласно дефинициите на вътрешното право;
- и) „непридружени лица, ненавършили пълнолетие“ са граждани на трета страна или лицата без гражданство на възраст под осемнадесет години, които влизат на територията на държавите-членки, без да са придружени от пълнолетно лице, отговорно за тях по силата на закон или на обичай, и дотогава, докато те не бъдат поети от такова лице; този израз включва също така лицата, ненавършили пълнолетие, които са изоставени след влизането им на територията на държавите-членки;
- й) „разрешение за пребиваване“ е всяко разрешение или удостоверение, издадено от органите на държава-членка и във формата, предвидена от нейното законодателство, позволяващо на гражданин на трета страна или на лице без гражданство да пребивава на нейна територия;
- к) „страна на произход“ е страната или страните, чийто гражданин е молителят, или ако той е лице без гражданство, страната на неговото обичайно местожителство.

Член 3

По-благоприятни стандарти

Държавите-членки могат да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, или на лице, което може да получи субсидиарна закрила, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с настоящата директива.

ГЛАВА II

ОЦЕНЯВАНЕ НА МОЛБИТЕ ЗА МЕЖДУНАРОДНА ЗАКРИЛА

Член 4

Оценяване на фактите и обстоятелствата

1. Държавите-членки могат да преценят, че е задължение на молителя да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. Държавата-членка следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата.
2. Елементите, посочени в параграф 1, се състоят от информацията на молителя и от всички документи, с които разполага молителят за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за своя маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила.
3. Оценка на молбата за международна закрила следва да бъде извършена на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи:
 - а) всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане;
 - б) относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства;
 - в) личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежко посегателство, като се има предвид личното положение на молителя;
 - г) фактът дали след напускането на страната си на произход молителят е упражнявал или не дейности, чиято единствена цел или основна цел е била да се създадат необходимите условия, за да се предяви молба за международна закрила, с цел да се определи дали тези дейности биха го изложили на преследване или на тежко посегателство, ако той би се завърнал в тази страна;
 - д) дали е разумно да се смята, че молителят би могъл да се ползва със закрила на друга страна, чието гражданство той би могъл да иска.

4. Фактът, че молител вече е бил преследван или вече е понесъл тежки посегателства, или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване или подобни посегателства е сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване или от реален риск да понесе тежки посегателства, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване или тези тежки посегателства не биха се повторили.

5. Когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия:

- a) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба;
- б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи;
- в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации;
- г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и
- д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена.

Член 5

Необходимост от международна закрила, която възниква на място (*sur place*)

1. Основателно опасение от преследване или реална опасност от понасяне на тежки посегателства може да се основава на събитията, настъпили, след като молителят е напуснал страната си на произход.

2. Основателно опасение от преследване или реална опасност от понасяне на тежки посегателства може да се основава на дейности, извършени от молителя след неговото заминаване от страната на произход, особено ако се установи, че дейностите, на които се основава молбата, представляват израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в страната на произход.

3. Без да се засягат разпоредбите на Женевската конвенция, държавите-членки могат да решат, че на молител, който е подал последваща молба, обикновено няма да бъде предоставен статут на бежанец, ако опасността от преследвания се основава на обстоятелства, които молителят е създал по собствено решение, след като е напуснал страната си на произход.

Член 6

Субекти на преследванията или на тежките посегателства

Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат:

- a) държавата;
- б) партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия;
- в) недържажни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7.

Член 7

Субекти на закрилата

1. Закрилата може да бъде предоставена от:
 - a) държавата; или
 - б) партии или организации, включително и международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия.
2. Обикновено закрила се предоставя, когато субектите, посочени в точка 1, вземат разумни мерки, за да попречат на преследването или на тежките посегателства, между другото, чрез съществуването на ефективна съдебна система, позволяваща разкриването, преследването и наказването на деянията, представляващи преследване или тежко посегателство, и когато молителят има достъп до тази закрила.
3. При определянето на това дали една международна организация контролира една държава или значителна част от нейната територия и дали тя предлага закрила по смисъла на точка 2, държавите-членки се съобразяват с евентуално съдържащите се указания в актовете на Съвета в тази област.

Член 8

Вътрешна закрила

1. При оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителя не се нуждае от международна закрила, когато в една част от страната на произход не съществува никакво основание за опасения, че той може да бъде преследван, нито пък какъвто и да било реален риск той да понесе тежки посегателства и може да бъде направена разумна преценка, че молителят може да остане в тази част на страната.
2. При разглеждането на това дали част от страната на произход съответства на параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на страната и личното положение на молителя.
3. Параграф 1 може да се прилага, без да се отчита съществуването на технически препятствия за завръщането в страната на произход.

ГЛАВА III

УСЛОВИЯ ЗА КАЧЕСТВОТО НА БЕЖАНЕЦ

Член 9

Актове на преследване

1. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция:
 - a) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или

- б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а).
2. Актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми:
- а) физическо или психическо насилие, включително и сексуално насилие;
- б) закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин;
- в) преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни;
- г) отказ на съдебно обжалване, който се изразява в несъразмерно или дискриминационно наказание;
- д) преследвания или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, свързани с изключващите клаузи, посочени в член 12, параграф 2;
- е) актове, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.
3. Съгласно член 2, буква в) между мотивите, посочени в член 10, и актовете на преследване по параграф 1 трябва да има връзка.

Член 10

Мотиви за преследване

1. При оценяването на мотивите за преследване държавите-членки вземат под внимание следните елементи:
- а) понятието раса включва, по-конкретно, съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към определена етническа група;
- б) понятието вероизповедание включва, по-конкретно, притежаването на теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуалното или колективното участие или въздржане от участие в частни или публични богослужения, други актове на вероизповедания или на изразяване на верски убеждения, както и форми на лично или обществено поведение, основащи се на религиозни вярвания или наложени от тези вярвания;
- в) понятието гражданство не се ограничава до гражданството или до неговото несъществуване, а обхваща по-конкретно принадлежността към група, обособена чрез своята културна, етническа или езикова идентичност, общия си географски или политически произход или чрез връзката си с населението на друга държава;
- г) една група се счита за определена социална група, когато по-конкретно:
- нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен

съществено за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея, и

— тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество;

в зависимост от условията, преобладаващи в страната на произход, специфична социална група може да бъде и група, чиито членове имат като обща характеристика определена сексуална ориентация. Сексуалната ориентация не може да се разбира като включваща деяния, обявени за престъпления от вътрешното законодателство на държавите-членки. Аспекти, свързани с равноправието между мъжете и жените, биха могли да бъдат взети под внимание, без обаче да представляват сами по себе си презумпция за приложимостта на този член;

д) понятието политически възгледи обхваща, по-конкретно, възгледите, идеите или убежденията по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики и методи, независимо дали тези възгледи, идеи или убеждения са били изразени или не в действия на молителя.

2. Когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение фактът дали той действително притежава характеристиката, свързана с раса, вероизповедание, гражданство, принадлежност към определена социална група или към политическите възгледи, която е в основата на преследването, шом като според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Член 11

Прекратяване

1. Всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство престава да бъде бежанец в следните случаи:
- а) ако той отново е поискал закрила от страната, чието гражданство притежава, или
- б) ако след като е загубил своето гражданство, той доброволно си го е възстановил, или
- в) ако е придобил ново гражданство и е получил закрила от страната, чието гражданство е придобил, или
- г) ако се е завърнал доброволно с цел да се установи в страна, която е напуснал или извън която е останал поради опасения от преследване, или
- д) ако той не може повече да продължи да отказва получаването на закрила от страната, чието гражданство има, след като обстоятелствата, в резултат на които той е бил признат за бежанец, са престанали да съществуват;
- е) по отношение на лице без гражданство — ако има възможност да се завърне в страната на предишното си обичайно местожителство, след като обстоятелствата, в резултат на които е бил признат за бежанец, са престанали да съществуват.
2. При прилагането на параграф 1, букви д) и е) държавите-членки преценяват дали промяната в обстоятелствата е достатъчно значителна, а не с временен характер, за да може опасението на бежанеца от преследване да не бъде разглеждано като основателно.

Член 12

Изключване

1. Всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство е изключен от статута на бежанец:

- а) когато попада в приложното поле на член 1 Д от Женевската конвенция относно закрилата или помощта от орган или организация на Организацията на обединените нации, различна от Върховния комисар за бежанците на Обединените нации. В случаите, в които тази закрила или помощ бъде преустановена на каквото и да е основание, без съдбата на тези лица да бъде окончателно уредена съгласно действащите резолюции на Общото събрание на Организацията на обединените нации, настоящата директива ще може да се прилага *ipso facto* по отношение на тези лица;
- б) когато компетентните органи на страната, в която той е установил своето пребиваване, считат, че той има права и задълженията, произтичащи от гражданството на тази страна, или равностойни права и задължения.

2. Всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство е изключен от статута на бежанец, когато са налице сериозни основания да се счита:

- а) че е извършил престъпление срещу мира, военно престъпление или престъпление срещу човечеството по смисъла на международните актове, съдържащи разпоредби относно тези престъпления;
- б) че е извършил тежко престъпление от общ характер извън територията на страна на своето убежище, преди да бъде приет като бежанец, т.е. преди датата на получаване на документа за пребиваване, издаден на основата на бежанския му статут. Особено жестоки действия, дори и да са извършени с твърдения за политическа цел, биха могли да бъдат квалифицирани като тежки престъпления от общ характер;
- в) че е признат за виновен в извършването на деяния, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации, така както те са записани в преамбюла и в членове 1 и 2 от Хартата на Организацията на обединените нации.

3. Параграф 2 се прилага по отношение на лицата, които са подбудители към престъпления, или към актовете, посочени по-горе, или участват в тях по какъвто и да било друг начин.

ГЛАВА IV

СТАТУТ НА БЕЖАНЕЦ

Член 13

Предоставяне на статут на бежанец

Държавите-членки предоставят статут на бежанец на всеки гражданин на страна или на лице без гражданство, който отговаря на условията, за да бъде разглеждан като бежанец съгласно разпоредбите на глави II и III.

Член 14

Отнемане, прекратяване на статут на бежанец или отказ за неговото подновяване

1. Що се отнася до молбите за международна закрила, внесени след влизането в сила на настоящата директива, държавите-членки отнемат статут на бежанец, предоставен от държавен, административен, съдебен или квазисъдебен орган на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват той да бъде подновен, когато бежанецът престане да се ползва с този статут по силата на член 11.

2. Без да се засяга задължението на бежанеца по член 4, параграф 1 да декларира всички относими факти и да предоставя всякакви удостоверителни документи, с които разполага, държавата-членка, която е предоставила статута на бежанец, представя доказателства за всеки отделен случай, че съответното лице е престанало да бъде или никога не е било бежанец по смисъла на параграф 1 от настоящия член.

3. Държавите-членки отнемат статута на бежанец на всеки гражданин на трета страна или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват да го подновят, ако установят, след като са предоставили статута на бежанец, че:

- а) бежанецът е изключен или би трябвало да бъде изключен от статута на бежанец съгласно член 12;
- б) невярното представяне или несъобщаването на факти от негова страна, включително и използването на документи с невярно съдържание, са имали определяща роля за решението да му бъде предоставен статут на бежанец.

4. Държавите-членки могат да отнемат статут на един бежанец, предоставен от правителствен, административен, съдебен или квазисъдебен орган, да го прекратят или да откажат да го подновят:

- а) когато са налице разумни основания той да бъде разглеждан като заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира;
- б) ако като осъден с окончателно влязла в сила присъда за особено тежко престъпление той представлява заплаха за обществото на тази държава-членка.

5. В ситуациите, описани в параграф 4, държавите-членки могат да решат да не предоставят статут на бежанец, когато подобно решение все още не е било взето.

6. Лицата, по отношение на които се прилагат параграфи 4 и 5, имат правото да упражняват правата, предвидени в членове 3, 4, 16, 22, 31, 32 и 33 от Женевската конвенция или сходни права, докато се намират в държавата-членка.

ГЛАВА V

УСЛОВИЯ ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА СУБСИДИАРНА ЗАКРИЛА

Член 15

Тежки посегателства

Тежките посегателства са:

- а) смъртното наказание или екзекуцията, или
- б) изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход, или
- в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Член 16

Прекратяване

1. Гражданин на трета страна или лице без гражданство престава да бъде лице, което може да се ползва със субсидиарна закрила, когато обстоятелствата, оправдали предоставянето на тази закрила, престанат да съществуват или са претърпели развитие до такава степен, че тази закрила вече не е необходима.
2. За целите на прилагането на параграф 1 държавите-членки вземат под внимание промяната в обстоятелствата, като определят дали тя е достатъчно значима и не е временна, така че лицето, което може да се ползва със субсидиарна закрила, вече да не бъде изправено пред реална опасност от тежки посегателства.

Член 17

Изключване

1. Всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство е изключен от кръга на лицата, които могат да се ползват със субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че:
 - а) е извършил престъпление срещу мира, военно престъпление или престъпление срещу човечеството по смисъла на международните актове, съдържащи разпоредби относно тези престъпления;
 - б) че е извършил тежко престъпление от общ характер;
 - в) че е бил признат за виновен в извършването на деяния, противоречащи на целите и принципите на Обединените нации, така както те са записани в преамбюла и в членове 1 и 2 от Хартата на Организацията на обединените нации;
 - г) представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.
2. Параграф 1 се прилага към лицата, които са подбудители към престъпления или към актовете по горепосочената точка, или участват в тях по какъвто и да било друг начин.

3. Държавите-членки могат да изключат всеки гражданин на трета държава или лице без гражданство от кръга на лицата, които могат да се ползват със субсидиарна закрила, ако преди неговото приемане в държавата-членка той е извършил едно или няколко престъпления, които не попадат в приложното поле на параграф 1 и които биха подлежали на наказание лишаване от свобода, ако биха били извършени в съответната държава-членка, и ако той е напуснал страната си на произход единствено с цел да избегне наказанията, налагани за тези престъпления.

ГЛАВА VI

СТАТУТ НА СУБСИДИАРНА ЗАКРИЛА

Член 18

Предоставяне на статут на субсидиарна закрила

Държавите-членки предоставят статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство, което отговаря на условията за лице, което може да получи субсидиарна закрила съгласно глави II и V.

Член 19

Отнемане, прекратяване на статут на субсидиарна закрила или отказ от неговото подновяване

1. По отношение на молбите за международна закрила, които са подадени след влизането в сила на настоящата директива, държавите-членки отнемат статута на субсидиарна закрила, предоставен от правителствен, административен, съдебен или квазисъдебен орган на гражданин на трета страна или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват да го подновят, когато заинтересованото лице престане да бъде лице, което може да се ползва със субсидиарната закрила по силата на член 16.
2. Държавите-членки могат да отнемат статута на субсидиарна закрила, предоставен от правителствен, административен, съдебен или квазисъдебен орган на гражданин на трета страна или на лице без гражданство, да го прекратят или да откажат да го подновят, когато след предоставянето на статута на субсидиарна закрила бъде установено, че заинтересованото лице е трябвало да бъде изключено от кръга на лицата, които отговарят на условията за получаване на субсидиарна закрила съгласно член 17, параграф 3.
3. Държавите-членки отнемат предоставения статут на субсидиарна закрила на всеки гражданин на трета страна или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват да го подновят, ако:
 - а) след предоставянето на този статут бъде установено, че заинтересованото лице е или е трябвало да бъде изключено от кръга на лицата, които отговарят на условията за получаване на субсидиарна закрила съгласно член 17, параграфи 1 и 2;
 - б) невярното представяне или несъобщаването на факти от негова страна, включително и използването на документи с невярно съдържание, са имали определяща роля за решението да му бъде предоставен статут на субсидиарна закрила.

4. Без да се засяга задължението на гражданина на трета страна или на лицето без гражданство по член 4, параграф 1 да декларира всички относими факти и да предоставя всякакви удостоверителни документи, с които разполага, държавата-членка, която е предоставила статута на субсидиарна закрила, представя доказателства за всеки отделен случай, че съответното лице е престанало да отговаря или не отговаря на условията за субсидиарна закрила по параграфи 1, 2 и 3 от настоящия член.

ГЛАВА VII

СЪДЪРЖАНИЕ НА МЕЖДУНАРОДНАТА ЗАКРИЛА

Член 20

Общи правила

1. Настоящата глава не накърнява правата, предвидени в Женевската конвенция.

2. Настоящата глава се прилага както към бежанците, така и към лицата, които могат да получат субсидиарна закрила, ако няма указания в обратен смисъл.

3. При прилагането на настоящата глава държавите-членки вземат под внимание специфичното положение на уязвимите лица, като например лица, ненавършили пълнолетие, непридружени лица, ненавършили пълнолетие, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители, придружени от децата си, ненавършили пълнолетие, и лица, които са били обект на изтезания, изнасилване или други тежки форми на психологическо, физическо или сексуално насилие.

4. Параграф 3 не се прилага към лицата, чиито специфични нужди са установени след индивидуалното оценяване на тяхното положение.

5. Върховният интерес на детето представлява първостепенно съображение за държавите-членки при въвеждането на разпоредбите на настоящата глава относно лицата, ненавършили пълнолетие.

6. В рамките, определени от Женевската конвенция, държавите-членки могат да намалят предимствата, предоставени на основание на настоящата глава на бежанец, в случай че той е получил статут на бежанец на основата на дейностите, които е упражнявал с единствената цел или с основна цел да създаде необходимите условия, за да бъде признат за бежанец.

7. В рамките, определени от международните задължения на държавите-членки, те могат да намалят предимствата, предоставени на основание на настоящата глава на лице, което може да получи субсидиарна закрила, в случай че то е получило тази закрила на основата на дейностите, които е упражнявало с единствената цел или с основна цел да създаде необходимите условия, за да бъде признато за лице, което може да получи субсидиарна закрила.

Член 21

Закрила срещу връщането

1. Държавите-членки спазват принципа за забрана на връщането в съответствие със своите международни задължения.

2. Когато това не им е забранено по силата на международните задължения, посочени в параграф 1, държавите-членки могат да върнат бежанец, независимо от това дали той е признат или не за такъв:

a) когато има сериозни основания да се смята, че той представлява заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира, или

b) като осъден с окончателно влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, той представлява заплаха за обществото в тази държава-членка.

3. Държавите-членки могат да откажат да предоставят, да отнемат, да прекратят или да откажат да подновят разрешение за пребиваване на бежанец, който попада в приложното поле на параграф 2.

Член 22

Информация

Държавите-членки предоставят на лицата, за които е признато, че се нуждаят от международна закрила, във възможно най-кратък срок след предоставянето на съответния статут на закрила достъп до информация на езика, на който се предполага, че те разбират, за правата и задълженията, произтичащи от съответния статут на закрила.

Член 23

Запазване на целостта на семейството

1. Държавите-членки полагат грижи за запазване на целостта на семейството.

2. Държавите-членки полагат грижи членовете на семейството на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, които в лично качество не отговарят на условията, необходими за получаване на такъв статут, да могат да подадат молба за предимствата, посочени в членове 24 - 34, в съответствие с националните процедури и доколкото това е съвместимо с личния правен статут на члена на семейството.

По отношение на членовете на семейството на ползващите се със статут на субсидиарната закрила държавите-членки могат да определят условия за предоставянето на такива предимства.

В този случай държавите-членки полагат грижи предоставените предимства да гарантират адекватно жизнено равнище.

3. Параграфи 1 и 2 не са приложими в случаите, в които член на семейството е или би следвало да бъде изключен от статута на бежанец или от статута на субсидиарна закрила в изпълнение на глави III и V.

4. Без да се накърняват разпоредбите на параграфи 1 и 2, държавите-членки могат да откажат, да ограничат или да отнемат предимствата, посочени в тях, по причини, свързани с националната сигурност или обществения ред.

5. Държавите-членки могат да решат, че настоящият член се прилага и по отношение на други близки роднини, които живеят в семейството към датата на отпускане от страната на произход и които следователно са били изцяло или основно на издръжка на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила.

Член 24

Разрешения за пребиваване

1. Във възможно най-кратък срок след предоставянето на статута държавите-членки издават на получилия статут на бежанец разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко три години и подлежащо на подновяване, освен ако императивни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред, не допускат това, и без да се накърняват разпоредбите на член 21, параграф 3.

Без да се засягат разпоредбите на член 23, параграф 1, на членовете на семейството на получилия статут на бежанец може да бъде издадено разрешение за пребиваване, валидно най-много за период до три години и подлежащо на подновяване.

2. Във възможно най-кратък срок след предоставянето на статута държавите-членки издават на получилия статут на субсидиарна закрила разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко една година и подлежащо на подновяване, освен ако императивни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред, не допускат това.

Член 25

Пътни документи

1. Държавите-членки издават на получилия статут на бежанец пътни документи, които са изготвени съгласно Приложението към Женевската конвенция и са предназначени за пътуване извън нейната територия, освен ако императивни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред, не допускат това.

2. Държавите-членки издават на получилия статут на субсидиарна закрила, които се оказват в невъзможност да получат национален паспорт, документи, които им дават възможност да пътуват, най-малко в случаите, в които тяхното присъствие в друга държава се налага по сериозни хуманитарни причини, освен ако императивни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред, не допускат това.

Член 26

Достъп до работа

1. Държавите-членки разрешават на получилия статут на бежанец да упражняват дейност като заети или самостоятелно заети лица при спазване на общоприложимите норми в съответната професия и в държавните служби, веднага след като статутът на бежанец им бъде предоставен.

2. Държавите-членки полагат грижи на получилия статут на бежанец да бъдат предлагани такива дейности, като например възможности за обучение, свързано с работата, за пълнолетните лица,

дейности по професионалното обучение и практика на работното място, при условия, равностойни на условията, приложими към собствените граждани.

3. Държавите-членки разрешават на получилия статут на субсидиарна закрила да работят като заети или самостоятелно заети лица при спазване на общоприложимите норми в съответната професия и в държавните служби, веднага след като им бъде предоставен статут на субсидиарна закрила. Може обаче да се вземе под внимание положението на пазара на труда в държавите-членки, включително и по отношение на евентуално определяне на приоритетите за достъп до работни места за ограничен период от време, който следва да бъде определен съгласно вътрешното законодателство. Държавите-членки полагат грижи получилия статут на субсидиарна закрила да има достъп до длъжност, за която е получил предложение съгласно националните норми за определяне на приоритетите на пазара на труда.

4. Държавите-членки полагат грижи получилия статут на субсидиарна закрила да имат достъп до дейности, като например възможности за обучение, свързани с работа, за възрастните, дейности по професионално обучение и практика на работното място, в условия, които следва да бъдат определени от държавите-членки.

5. По отношение на възнагражденията, достъпа до системата на социално осигуряване за дейността като заето или самостоятелно заето лице, както и други условия, свързани със заетостта, се прилага вътрешното законодателство.

Член 27

Достъп до образование

1. Държавите-членки предоставят пълен достъп до образователната система на всички лица, ненавършили пълнолетие, на които е предоставен статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, при условията, приложими за собствените граждани.

2. Държавите-членки разрешават на пълнолетните лица, на които е предоставен статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, достъп до системата на общото образование, както и до професионално усъвършенстване или преквалификация, при условия, приложими за гражданите на трети страни, законно пребиваващи на тяхна територия.

3. Държавите-членки полагат грижи за равноправното третиране на получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила със собствените граждани в рамките на действащите процедури за признаване на дипломите, удостоверенията или на други основания за официална квалификация.

Член 28

Социално подпомагане

1. Държавите-членки полагат грижи получилия статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка.

2. По изключение от общото правило, посочено в параграф 1, държавите-членки могат да ограничат социалното подпомагане, предоставено на получилите субсидиарна закрила, до основните услуги, като тези основни услуги бъдат предоставяни на равнището и в съответствие с условията за достъп, приложими към собствените граждани.

Член 29

Медицински грижи

1. Държавите-членки полагат грижи получилите статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да имат достъп до медицински грижи при условията за достъп, приложими към гражданите на държавата-членка, предоставила този статут.

2. По изключение от общото правило, посочено в параграф 1, държавите-членки могат да ограничат здравните грижи, предоставяни на получилите субсидиарна закрила, до основните услуги, като тези основни услуги бъдат предоставяни на равнището и в съответствие с условията за достъп, приложими към собствените им граждани.

3. Държавите-членки предоставят при условията за достъп, приложими за гражданите на държавата-членка, която е предоставила статута, подходящите медицински грижи на получилите статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, които имат специални нужди, като например бременните жени, лицата с увреждания, лицата, които са били жертви на изтезания, на изнасилване или на други тежки форми на морално, физическо или сексуално насилие, или на лица, ненавършили пълнолетие, които са били жертви на каквато и да било форма на злоупотреби, небрежност, експлоатация, изтезание, на жестоко, нечовешко и унизително отнасяне или на въоръжени конфликти.

Член 30

Непридружени лица, ненавършили пълнолетие

1. Във възможно най-кратък срок след предоставянето на статута на бежанец или на статута на субсидиарна закрила държавите-членки приемат необходимите мерки, за да осигурят представителството на непридружени лица, ненавършили пълнолетие, от законен попечител или, при необходимост, от организация, отговаряща за грижите за лица, ненавършили пълнолетие, и за тяхното благосъстояние, или всякаква друга подходяща форма на представителство, включително и произтичаща от законодателството или от съдебно решение.

2. При прилагането на настоящата директива държавите-членки полагат грижи нуждите на непридружените лица, ненавършили пълнолетие, да бъдат надлежно взети под внимание от определения попечител или представител. Компетентните органи редовно правят оценка на положението.

3. Държавите-членки полагат грижи непридружените лица, ненавършили пълнолетие, да бъдат настанени:

- a) при пълнолетни роднини, или
- b) в приемно семейство, или
- в) в специализирани центрове за настаняване на непълнолетни лица, или
- г) в други места за настаняване, приспособени за непълнолетни.

Във връзка с това е уместно да се вземе под внимание мнението на детето в зависимост от неговата възраст и степен на зрялост.

4. Доколкото това е възможно, братя и сестри следва да не бъдат разделяни, като се има предвид върховният интерес на съответното лице, ненавършило пълнолетие, и по-конкретно неговата възраст и степен на зрялост. В случай на непридружени лица, ненавършили пълнолетие, промените в мястото на тяхното пребиваване се ограничават до минимум.

5. С цел да бъде взет под внимание върховният интерес на непридруженото лице, ненавършило пълнолетие, държавите-членки издирват във възможно най-кратък срок членовете на неговото семейство. В случай че съществуват заплахи за живота или физическата цялост на едно лице, ненавършило пълнолетие, или на неговите близки, особено ако те са останали в страната на произход, трябва да се положат грижи за запазване на тайната при събирането, обработването и разпространението на информацията относно тези лица.

6. Служителите, отговарящи за непридружените лица, ненавършили пълнолетие, следва да са получили или да получат подходящо обучение относно потребностите на тези лица.

Член 31

Достъп до жилищно настаняване

Държавите-членки полагат грижи лицата, получили статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, да получат достъп до жилище при условия, равностойни на условията, приложими към гражданите на други трети страни, законно пребиваващи на тяхна територия.

Член 32

Свобода на придвижване в рамките на държава-членка

Държавите-членки позволяват на лицата, получили статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, да се придвижват свободно в рамките на тяхната територия при същите условия и при същите ограничения, които са предвидени за гражданите на други трети страни, законно пребиваващи на тяхна територия.

Член 33

Достъп до средства за интегриране

1. С цел да се улесни интегрирането на бежанците в обществото, държавите-членки изготвят програми за интегриране, каквито преценят за подходящи, или създават предварителни условия, гарантиращи успеха на тези програми.

2. В случаите, в които преценят това за необходимо, държавите-членки предоставят на получилите статут на субсидиарна закрила достъп до програмите за интегриране.

Член 34

Репатриране

Държавите-членки могат да предвидят помощ за получилите статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, които изразяват желание да бъдат репатрирани.

ГЛАВА VIII

АДМИНИСТРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Член 35

Сътрудничество

Всяка от държавите-членки назначава национално звено за контакт, чиито координати съобщава на Комисията, която ги съобщава на останалите държави-членки.

Държавите-членки, във връзка с Комисията, приемат всички необходими разпоредби за установяване на пряко сътрудничество и обмен на информация между компетентните органи.

Член 36

Персонал

Държавите-членки следва да се уверят, че органите и другите организации, които изпълняват настоящата директива, са получили необходимата подготовка и са обвързани с принципа за тайната, така както той е определен във вътрешното право, по отношение на информацията, които получават в хода на своята работа.

ГЛАВА IX

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 37

Доклади

1. Най-късно на 10 април 2008 г. Комисията представя доклад пред Европейския парламент и пред Съвета по прилагането на настоящата директива и предлага, при необходимост, съответните промени. Тези предложения за изменение се отнасят с предимство до членове 15, 26 и 33. Държавите-членки съобщават на Комисията всяка информация, необходима за подготовката на този доклад, най-късно до 10 октомври 2007 г.

2. След представянето на посочения по-горе доклад Комисията представя пред Европейския парламент и пред Съвета доклад по прилагането на настоящата директива най-малко веднъж на пет години.

Член 38

Транспониране

1. Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, най-късно до 10 октомври 2006 г. Те незабавно информират Комисията за това.

Когато държавите-членки приемат тези мерки, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условиата и редът на позоваване се определят от държавите-членки.

2. Държавите-членки съобщават на Комисията текстовете на разпоредбите от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 39

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след деня на нейното публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 40

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите-членки в съответствие с Договора за създаване на Европейската общност.

Съставено в Брюксел на 29 април 2004 година.

За Съвета

Председател

M. McDOWELL